

de tegen Calgegeerd zijn, en ten tijde, en van wat er gereformeerde arbdonleer en beelden. En, dat de een le meer op de t, maar dit is chil in wezen. ote strijd uit- Marbach en praedestinatie, ven goed voor alvijn en Beza. rkizing voor ij te vereeni- nrecht tegen- atuurlijk door Maar evenzeer ving van Gods ogeenlijk de e mensch he- e, hoe strijdij ond van Gods s het ook hier. nden ze beide idelijk vonden oken, dat God ook de God loffe geschied ven, maar ook koninkrijk der an de kinderen egd. Daaraan dat beelden ze dat handhaaf- ; dat was voor aderen der ge- ar even beslist 'aulus ons leert, n de roode zee et meerendeel e heeft gehad; vleesch, maar voor het zaad eidslijn der uit- de Jacobs en rbdon geboren, heb Jacob lief at. gheld, die tus- vondslijnen en t dan ook niet ar treedt in de ogen. Christus ijn leven alleen spreek de apos- e, "den Hei- en kocht met t als Christus dat de rank, n geen vrucht en met onuit- even beslist disciplen met ze uit mijne, r Mij gegeven rondsopvatting, t de dagen der t zijn door den Christenen, toch orden genoemd, at Christus zelf alleen voor de t van een afval zijn, omdat Hij genade bewaart. e reeksen van roenlijk naast oord, maar de de moelichheid toen hij in Ro- toe het mogelijk nooit ontrouw ude bondsvolk, at de wilde olif- t, op zijn plaats enzins uitgeslo- ook hier hijbare tegen- een tegen- tem is, wat voor r zoover bij het ogd wordt, die ons denken te t worden afge- taak der theo- ing ook gezocht an de waarheid noch de uitver- , noch de ver- g wordt opge- bestiet in de afd en in hun rkondigd. Een gen, dat "ons genadeverbond en, erfenissen hemelen"; die s de gemeente at Hij, "ons" de ven heeft, doet Woord, als een : vermaning tot et doel uitgaan: het geloof zijt".

De Kerk.

De *Tijd* gaf deze dagen een beschouwing over de jeugd van den tegenwoordigen Paus, waarbij er met nadruk op gewezen wordt, hoeveel Pius X te danken heeft aan de opvoeding van zijn vrome, maar zeer eenvoudige ouders.

De vader en moeder van Pius X behooren tot den stand der "kleine luyden", maar de "kleinen" der aarde waren groot, waarin ook "kleine luyden" groot kunnen zijn. Wij spreken van de redelijke grootheid, van den adel van inborst en karakter, van de godsdienstige gemoeds- en geestesverheffing, welke den kleinen man uit echt christelijken heil soms op zoo treffende wijze kenmerken en hem moreel, door innerlijke loftering en veredeling, tot den hoogsten rang der menschenlijke wezen kunnen opvoeren. In de echt christelijke geslachten is iets van een goddelijke aristocratie te bespeuren, wijl de mensch, die door zijn denkbeelden, zijne gevoelens en zijn levenswandel gelijkvormig wordt aan Christus, den Zoon Gods, een andere, hogere natuur ontvangt, waardoor hij in geestelijke verwantschap treedt met de goddelijke natuur.

Dit is geen dichterlijken voorstelling, maar waarheid theologische waarheid. Degene, die het innerlijk en uiterlijk leven van den diep godsdienstigen kleinen man uit het volk tot in de diepte van zijn verborgen oorsprong weet te doordringen, ontmoet ten slotte een hogere macht, die in 't binnenste van 's menschen ziel zetelt, deze vormt, gestadig leidt en beheerscht.

Dat feit, de *Tijd* merkt het terecht op, staat niet alleen. De beste dienaars der Kerk zijn steeds de zonen dezer "kleine luyden" geweest.

In hun verstorven lichamen, wijl door arbeid en kummer, door soberheid van levenswijze en niet zelden door ontbering geheld en aan strenge tucht gewend, dragen in onzen tijd de vrome ouders uit dien stand juist meer wellicht dan die uit andere standen, de vruchtbare kiemen, het gezonde zaad voor kuische en godvruchtige priesterlijke geslachten. In hun gelouterde zielen, waar het gedruisch van "de groote wereld" niet binnen- dringt, ademt een stille, maar even zuivere als krachtige geest van gods rucht, aan den priesterlijken geest zeer nauw verwant en, wil God het, vruchtbaar genoeg om deelen uit zich voort te brengen.

Zijn zulke "kleine luyden" niet bij uitstek stempels van den H. Geest, waaruit de bedienaren van het heiligdom moeten te voorschijn treden?

Daartegenover steekt te droeviger af, dat in de kringen der aanzienlijken zich zoo weinigen meer aangetrokken voelen tot het ambt in Christus Kerk:

Het is droevig het te moeten zeggen, maar iedereen kan het constateeren; de hooftzaak des levens, overvloedige welde, rekere vrijheid en wifheid, van levenswijze, een toeneemende wereldsche geestdrift slaan menige familie van rijker en voornaamer conditie met een soort geestelijke onvruchtbaarheid — wij bedoelen: met de onvruchtbaarheid in priesterlijke aangelegde telgen. Wat de Schrift van de heilige wijsheid getuigt, kan ook gezegd worden van den priester, hij wordt niet gevonden in het land der weelderig levenden. In zulk een land vindt men vooroorst den bodem niet, waaruit, wat wij noemen, priesterlijke aangelegde telgen als van zelf ontspruiten. En als de aanleg en de roeping er al mochten zijn, hoe gemakkelijk en dikwijls gaan ze dan niet verloren in de kinder- en jeugelsjaren, omdat in het milieu, waarin de tot het heiligdom geroepenen opgroeien, de christelijke levenswijze een eenvoud, de strenge tucht en het goede voorbeeld al te zeer ontbreken. Als het kind van den rijker en voornaamer reeds vroeg met de grootten, die dikwijls zoo veel mogelijk willen genieten, moet men e genietten, verveeld en ontzenuwd wordt wanneer dat kind te veel ziet en te veel hoort; indien aan zijn pronkstuk en ijdelheid voedsel wordt gegeven — houdt de priesterlijke geest, al ligt hij dan nog zoo diep ingehelen, het in den regel niet uit. Hij wordt door andere lusten en aspiraties, helaas te vroegrijp gewekt en te sterk gevoed, op de vlucht gedreven.

Belast op geld en eer en genot, omda ze in hun kinder- en jeugelsjaren dit als het hoogste leeren kennen en weinig of niets leeren gevoelen voor de geestelijke idealen en den geestelijken stand, meenen vele rijkemannen kinderen, dat ze in het carrière maken hun standgenooten en anderen, die priester worden, voorbijstreeven door te gaan studeeren voor advocaat, dokter, ingenieur, enz. Nu niet meer, gelijk in de Middeleeuwen, een rijke, door de wereld geleerde Kerk den katholieken jeugeling uit aanzienlijken huize lokt, waigert deze, wanneer hem het sublim karakter en de geestelijke voordeelen van de priesterlijke waardigheid niet kunnen bekoren, in den dienst der Kerk te treden. Gelukkig maar! al men zeggen. Ongetwijfeld, doch ongelukkig, dat er betrekkelijk zoo weinigen zijn, wier geestelijke aspiraties hen, voor de bekoorlijkheid van den, in de oogen van een Katholiek, hoogsten en heilighen stand ontvankelijk maken.

De schuld van deze verbinding ligt grotendeels bij de ouders, die hen, wellicht zonder het te weten en te willen, in de levensopvatting hebben groot gebracht en gestijfd.

Natuurlijk is dit alles in Roomsche taal gezegd en zouden wij Protestanten dit geheel anders hebben uitgedrukt.

Maar wat de *Tijd* schreef is, daarvan afgezien, volkomen waar. Ook in onze Protestantische kringen zien wij hetzelfde verschijnsel. Zonen uit deftige families studeeren wel in de rechten of letteren, maar voor de theologie kiest nog niet één op de honderd. Zij die krachtens stand en aanleg het eerst geroepen waren om de geestelijke leidsdaden des volks te zijn, dingen niet naar het hoogste en heerlijkste ambt, dat op aarde bestaat. En al weten we nu wel, dat ook Christus zijn discipelen koos niet uit de rijken en aanzienlijken, maar uit de eenvoudige visschers van Galilea's meer, toch neemt dit niet weg, dat hier in onze Christelijke kringen een misstand schuilt en de *Tijd* terecht den vinger le op een wondte plek van onze Christelijke aristocratie.

Officiële Berichten.

De classis 's Gravenhage der Geref. Kerken in Nederland heeft in hare vergadering van 30 October j.l. peremptoir getaxamineerd en met algemeene stemmen tot de benediening des Woords en der Sacramenten toegelaten: den Eerw. heer J. H. Broek Roelofs, beroepen predikant bij de Geref. kerk te Zegwaart c. a. De Heere zegene hem en stelle hem ten zegen.

Het Moderamen:
D. RINGNALDA, *pres.*
W. H. OOSTEN, *assessor*.
J. C. DE MOOR, *scriba*.

Classis Zwolle.

De classis Zwolle heeft in hare vergadering van 1 November j.l. peremptoir getaxamineerd den Eerw. heer C. A. van Nood, beroepen predikant te Blokzijl, en hem, gehoord het advies der Prov. deput. ad hoc, toegelaten tot den dienst des Woords en der Sacramenten.

Namens de classis,
J. ZIP, *scriba*.

Zwaartsluit, November 1906.

Generale kas voor hulpbehoevende kerken.

De gewone jaarlijkse mededeling aangaande bovengenoemde kas kan niet rooskleurig zijn. De inkomsten vloeiden ditmaal al bijzonder traag; en voor zoover de collecten inkwamen, moet tot leedwezen van de deputaten geconstateerd worden, dat die lager zijn dan ten vorige jare; voor eene geheele reeks van Kerken bedraagt het verschil niet minder dan bijna honderdvijftig gulden. Voorwaar, eene niet geringe som bij een totaal cijfer van niet meer dan ongeveer veertien honderd gulden.

Een eerste gevolg daarvan is geweest, dat aan de Commissie voor hulp aan door de actie van 1886 in het ongereede geraakte catechiseermeesters enz. niet meer kon toegestaan worden

dan f 400, ofschoon zij meende f 500 noodig te hebben, gelijk in voorgaande jaren. Door nog nagekomen collecten uit de Classe Amsterdam is dit bedrag vermeerderd kunnen worden met f 70; maar er blijft toch een verschil van f 30.

Sinds het begin van Augustus — dat is dus gedurende een tijdperk van bijna drie maanden — is niets ontvangen dan bovenvermelde f 70 van Kerken in de Classe Amsterdam.

Er zijn classen, die niets van zich hebben laten hooren; het zijn de Classen Zierikzee, Goes, Axel, Ennematil, Hesevenveen, Arnhem, Apeldoorn en Tiel.

Er is eene Classe, die van Bolsward, van welke gedurende vijf jaar de quacstor geene collecten ontving.

Toch is te Groningen overeengekomen, dat van de eerste collecte voor hulpbehoevende Kerken één derde deel in de Generale Kas zou worden gestort; toch is te Arnhem aangehouden op getrouwe naleving van wat aangaande deze Kas was vastgesteld geworden, wijl den deputaten was opgedragen, zoo mogelijk in ruimer kring hulp te verleenen. En ziet, nu verminderen de ontvangsten; nu moeten de bijdragen worden ingekrompen; nu moeten de verzoeken om bijstand te erlangen, ter zijde worden gelegd en de aanvragers teleurgesteld.

Met het oog hierop komen de deputaten van de Generale Synode voor deze zaak aangewezen tot de Kerken met de bede, om bij het andere, waarvoor zij hebben te zorgen, toch dit belang niet te vergeten.

Dat de collecten toch geregeld worden gehouden en met aandacht aanbevolen onder mededeeling van den stand van zaken.

Ondergetekenden houden zich verzekerd, dat dan nog belangstelling en liefde genoeg in den boezem der Kerken openbaar zal worden, om te voorzien in dezen dringenden nood.

Quacstor is de heer A. Fekkink, onderling bij de Gereformeerde Kerk te Utrecht. Moge hij eene volgende maal eene reeks van ontvangsten bijdragen kunnen verantwoorden.

De deputaten voornoemd:

Voor Noord-Holland: Ds. B. van Schelven te Amsterdam.

" Zuid-Holland (beide gedeeltes): Ds. W. B. Renkema te Rijnsburg.

" Zeeland: onderling G. J. Augustijn te Bergen op Zoom.

" Noord-Brabant en Limburg: Ds. J. M. Mulder te 's Hertogenbosch.

" Groningen: Ds. J. Duursma te Uithuizen.

" Friesland: (noordelijk gedeelte): Ds. S. van der Wal te Minnertsma.

" Friesland: (zuidelijk gedeelte): Ds. P. Kringa te Gauw.

" Drenthe: Ds. H. A. Dijkstra te Diever.

" Overijssel: Ds. C. W. E. Ploos van Amstel te Zwolle.

" Gelderland: Ds. D. Keffijberg te Culemborg.

" Utrecht: onderling A. Fekkink te Utrecht. Augustus 1906.

De Gereformeerde Diaconieën en het Handboek der Gereformeerde Kerken.

Op meer dan eene Diaconale Conferentie maakte het een onderwerp van bespreking uit, hoe verandering zoo zijn aan te brengen in het feit dat de stukken voor de diaconie bestemd haar bijna nimmer bereiken. Ook de 6e Prov. Dia. Conferentie in Noord-Holland hield zich met de behandeling van dit punt bezig. In opdracht van deze conferentie wendde ondergetekende zich o. m. tot de heeren *Osthorst* en *Le Comte* te Goei, Uitgevers van het *Handboek der Gereformeerde Kerken*. Deze heeren waren zoo welwillend hunne medewerking toe te zeggen, ten einde de gewenschte verbetering tot stand te brengen. Toegezegd werd in de vragenlijst, welke elk jaar aan de kerkraden ter invulling verzonden wordt, eene vraag in te lassen, het adres der diaconie betreffende en aan dit adres een plaats te geven in het "Handboek".

Hiermede zou de zaak tot een goed einde zijn gebracht, indien niet de ondervinding heeft geleerd, dat vele kerkraden zich niet te toch zoo geringe moeite getroosten om de vragenlijst ingevuld terug te zenden. Hieraan is het te wijten wanneer in het "Handboek" onjuistheden voorkomen, waarvoor de Redactie dan, natuurlijk zeer ten onrechte, aansprakelijk wordt gesteld.

Het is daarom dat ondergetekende alle broeders diaconen dringend verzoekt te informeren, wie de betrekkelijke lijst, welke deze dagen is of zal worden verzonden, ter invulling alsmede de terugzending behoort en tijdig plaats hebbe.

Waar de Uitgevers geen moeite en kosten ontzien om de diaconieën ter wille te zijn, daar zou het te betuuren zijn wanneer de diaconieën nu zelf hunne medewerking onthielden. Met een weinig goeden wil is ons doel gemakkelijk te bereiken.

Ten slotte nog iets over het "Handboek" zelf. Dit ondervindt ook vooral op financieel gebied niet de medewerking waarop het aanspraak mag maken. De meeste onderlingen en diaconen schaffen zich het werkje, dat toch tegen geringen prijs verkrijgbaar is, niet aan. Zelfs vele kerkraden en diaconieën behelpen zich zonder jaarboekje of met een verouderd exemplaar.

Dat ook hieraan een einde kome, en de uitgevers hunne meerdere moeite en kosten beloofd mogen zien met een ruimer debiet dan tot nu toe het geval was.

Helder, Oct. 1906. C. VAN DALEN.
Secretaris 6e Prov. Dia. Conf. in N. Holland.

Herbouw der afgebrande Kerk te Vriesland.

Sedert 3 Sept. j.l. is voor dit doel weder het volgende met hartelijken dank ontvangen:

Van de Geref. Kerken te Charlois f 5, Montfoort f 1, Arnhem A en B f 25, Ouderkerk a/d Amstel f 8 90, Overtoom f 5 en Middelburg C f 2 50. Voorts gevonden in collecten door B. v. d. L. te Utr. f 0 50, door B. E. id. f 2 75 en door De K. te Nijkerk f 3. Nog door P. S. te M. van Mev. N. N. te Haarl. f 6, L. H. te Bolsw. f 2 50, de W. M. te U. f 10, Mej. H. A. te U. f 1, samen f 73 15 in twee maanden, hetwelk met de vorige opgeven maakt f 1229 90 1/2. Hoe gaarne zouden wij de nog ontbrekende ruim f 1370 ontvangen.

Met vele hulp van Kerken, broeders en zusters, die iets of veel kunnen geven, is het mogelijk onder 's Heeren zegen.

Wij hopen en bidden, dat er nog meer helpen zullen dan de 33 Kerken, die reeds collecten of bijdragen zonden, of de honderden broeders en zusters, welke rechtstreeks of door anderen ons verkwikten door hunne gaven.

Zou bij de meer dan 600 Kerken met hare duizenden leden onze herhuilde bede te vergeefs zijn? Hoe eerder hoe liever zij eene

gave, groot of klein, ons een verblijdend antwoord!

Nog kunnen wij mededeelen, dat de herbouw thans zoo ver is gevorderd, dat wij D. V. op 22 Nov. 's avonds 6 1/2 ure het Kerkje in gebruik hopen te nemen.

Mochten er afgevaardigden van Kerken of andere broeders en zusters bij tegenwoordig willen zijn, dat zij dit dan s. v. p. vooraf be- richten, opdat er, zoo mogelijk, een vrije plaats bewaard blijve.

En dit begrijpt ieder hier en elders, dat er een dankoffer in de collecte gevraagd wordt; maar ook het gebed van allen van verre en van nabij om 's Heeren zegen op die eerstelinge.

Namens den Kerkeraad,
Ds. W. MAAN.

Vriesland, 30 Oct. 1906.

Buitenland.

Engeland. Dr. Campbell weersproken. Ritualistische actie. Herdenking van Kensis's dood.

De voordracht van den congregationalisten predikant Campbell op eene vergadering van Londense Congregationalistische predikanten, waarin deze zich openbaarde een volbloed voorstander der moderne Theologie te zijn, heeft krachtige weerspraak gevonden. Men heeft zich dan ook gehaast te verklaren, dat de vergadering van genoemde predikanten slechts een broederschap van predikanten is, die enkel van tijd tot tijd vergaderd om Theologische onderwerpen te bespreken en over Christelijken arbeid te handelen. De vereniging van predikanten mocht niet verward worden met een van de georganiseerde instituten, welke in verband staan met het Londense Congregationalisme. Bovendien was op het convocatiebiljet geschreven, dat de samenkomst der predikanten een besloten kring was of in privé vergaderde, en dat geen verslag daarvan aan de persmocht gegeven worden. Doch al deze verklaringen nemen het treurige feit niet weg, dat op eene broederlijke vergadering van Congregationalistische predikanten van Engeland hoofdstad, de voorzitter zich op een manier heeft uitgelaten welke allen die het Evangelie lief hebben, op het pijnlijkt heeft aangedaan. De omstandigheid dat men niet gewild heeft, dat hetgeen de president in het midden der vergadering uitsprak, publiek worden zou verandert daaraan niets. Bij het opkomen van verkeerde leeringen is men in het eerst altijd schroomvallig om daarmede voor den dag te komen; de wolf wil altijd in schaapskleed komen. Nu het feit er ligt, dat een leeraar der Congregationalistische kerk zoo dries voor zijn ongelooft durfde uitkomen, zou men mogen verwachten dat er eenige kerkelijke actie daartegen zou openbaar worden, doch daarvan schijnt voorshands geen sprake te zijn.

Wij spraken meermalen over het altijd stouter optreden van de Ritualisten in de Engelse staatskerk.

Niettegenstaande den raad door de Staatscommissie gegeven, om de bisschoppen uit te noodigen krachtige maatregelen te nemen tegen het invoeren van Roomsche ceremonien, gaan de hoogkerkelijken of Ritualisten maar altijd voort met hun drijven, dat ten slotte er op uit moet loopen dat een groot deel van de Episcopale kerk tot de Roomsche Kerk wederkeert.

Zoo dede derer dagen de heer J. R. Nages, vicar (hulprediker) van Harborne (bij Birmingham) mede, dat zijne gemeente een gedekstelde wilde oprichten ter nagedachtenis van den voorgaanden vicar die overleden was, en daarop wenschte te laten beelten: "Hij was een krachtig verdediger van de beginselen der Protestantische reformatie". De bisschop, Dr. Gore, verklaarde echter dat hij daartoe de vereischte autorisatie niet wilde geven, waarin hij gesteund werd door den kanselier der diocese, als de inscriptie niet veranderd werd.

Een ander incident had op het jongste Church Congress plaats. Daar verklaarde Lord Halifax hartstochtelijk: "De beginselen der Reformatie zijn dingen waarvoor men met tranen en asch berouw moet tonen". Men ziet hieruit, dat er maar zeer weinig behoefte te gebeuren en te staan: wederkeren tot Rome, wordt gedaan.

Het is een schrale troost, als men daarbij verneemt, dat steeds minder mannen de Ritualistische godsdiensttoefeningen bijwonen en dat daarbij zich bijna uitsluitend vrouwen laten vinden. Het zou ons althans meer verheugen als wij vernamen, dat de mannen niet door wegblijven, hetgeen ook uit onverschilligheid kan geschieden, maar door gebruik te maken van het "ambt der geloovigen", zich verenigden om de waren dienst des Heeren in hunne Kerk te herstellen.

Een viertal jaren geleden werd door een fanaticus ritualist een aanslag gedaan op het leven van John Kensit, een boekhandelaar in Londen, die op al te luidruchtige manier protesteerde tegen de Ritualistische ceremonien in de Episcopale kerk. De heer Kensit stierf in een hospitaal aan de wond die hem daarbij werd toegebracht. Dit feit wordt jaarlijks op 8 October in Engeland herdacht door hen, die het werk, door Kensit begonnen, voort zetten. Te Leicester werd dit jaar op dien datum eene vergadering gehouden, waarbij de heer J. A. Kensit, zoon van den overledene, een rede hield om de levensgeschiedenis van zijn vader te verhalen. Hij deelde daarbij mede, dat de arbeid door zijn vader begonnen zich zeer uitbreidde, terwijl in de laatste vier jaar daarvoor bijna vier tonnen gouds waren saam gebracht. De vereniging die Kensit stichtte, zond predikers uit, "Wycliffe preachers" genoemd worden, welke trachten om de oogen van de leden der Episcopale kerk te openen voor het gevaar waarin men verkeerd door de voortschrijdende ritualistische beweging. Nu is in de laatste jaren de staf der Wycliffe-predikers verdubbeld, en dat heeft iets verblijfends.

Er wordt dus althans iets gedaan om de Romaniserende beweging te stuiten. Wat wij vrezen is, dat de volgers van Kensit meer negatief dan positief optreden. Zij heffen meer de spreuk op "No popery", dan dat zij roepen: "Tot de wet en het Getuigenis".

Frankrijk. De Protestantische kerken en de wet op scheiding van kerk en staat.

Gelijk onzen lezers bekend is, hebben de Franche protestanten, zowel Gereformeerden als Lutherischen, zich bij de wet op scheiding van kerk en staat neergelegd, terwijl de Roomsche kerk zich daartegen krachtig verzet. Trouwens, veel van hetgeen in de laatste jaren uit den radicalen hoek kwam, hebben de Franche protestanten aanvaard. Daarom hebben zij zoo goed als geen Protestantische scholen meer; toen Paul Bert's wet op het lekenonderwijs kwam,

meenden zij dat zij hunne Protestantische scholen moesten opgeven om de kinderen van het lekenonderwijs te laten gebruik maken, dat van de staatsoverheid uitgaat.

Na hebben de Franche Gereformeerden zich weder geschikt naar den wil der radicale meerderheid in het Parlement; maar wij vrezen dat zij daarvan niet veel genoegen zullen beleven.

Want in de eerste plaats zullen zij er het nadeel van ondervinden, dat volgens de wet van scheiding van kerk en staat, de diaconieën van de kerken worden losgemaakt. De diaconieën worden zelfstandige corporaties, die met de "associations cultuelles" niets te maken hebben. De kerkdienst gaat van die associaties uit, maar de diaconie niet. Ze staat er los naast. Dit is wel aan de eene zijde een voordeel, maar de diaconie aan de kerken kunnen verbonden blijven, maar het doet tevens uitkomen, dat de wet ten slotte er toe dwingt om het beheer der zaken buiten de kerk als zodanig te houden.

De leetocht dien de kerk noodig heeft, moet verschaft worden door de "associations cultuelles"; de kerken worden alleen ter beschikking gesteld van die verenigingen, en het kon gebeuren dat niet één ambtsdrager daarin zitting heeft.

De plaatselijke kerken zullen niet meer bestaan uit de gedoopte en belijdende leden, ook niet uit belijdende leden der "associations cultuelles". Bij zulk een vereniging kan zich ieder laten inschrijven die daartoe begeerte heeft, en ook kan iemand die lid der kerk was, zich daarbij laten inschrijven. Hieruit kunnen allerlei verwikkelingen ontstaan. Wij vrezen althans, dat de Franche Gereformeerden het zich te laat zullen beklagen dat zij zich zoo grif hebben laten vinden om een wet te aanvaarden, die het wezen van de kerk van Christus miskent.

Gemengd Nieuws.

Nog een Dowie. Voor eenigen tijd meenden wij dat Dowie van het toneel verdwijnen zou, toen medegedeeld werd, dat het tot een soort van vergelyk tusschen hem en Voliva gekomen was. Dowie schijnt zich in den laatste tijd lichamelijke en geestelijke sterker te voelen en daarom vertrekt hij niet naar Mexico, maar wil in Chicago blijven. Hij beweert een visioen gehad te hebben. In dit visioen werd hem van Godwege geopenbaard, dat zijn tijd nog niet gekomen was om naar Mexico te gaan. God had een roeping voor hem in het zuidelijke Chicago en in Zion City. Ook werd hem door God geopenbaard, dat hij geheel van de ziekte waaraan hij nu lijdt, genezen zal. Straks zou hij in een rede zijn visioen in bijzonderheden verklaren.

Dit voorgewende visioen staat misschien in verband met den uitslag der collecte door zijne vroegere aanhangers te Zion City opgenomen voor zijn aanstaande reis naar New Mexico, die nog geen 1500 opbracht.

De Anglicaanse bisschop van Bristol schijnt geen ritualist te zijn. Hij verbood toch het gebruik van een geangboek, waarin aanroeping van "Heiligen" en van de "sedermaand" voorkomt. De aanstellers van dit boek komen hierop op en trachten hun werk te verdedigen door er op te wijzen, dat het zoo veelomvattend is. Het bevat namelijk gezangen die "historisch Christendom" vertegenwoordigen, beweren zij. Doch de reformatie heeft met datgeen, wat buiten Gods Woord om historisch geworden was, gebroken en daarom hooren zulke gezangen in eene kerk die een reformatie aannam, al bleef de kerkinrichting hiërarchisch, niet te huis.

Het blad waaraan wij deze mededeeling ontleenen, voegt er aan toe, dat wanneer alle bisschoppen handelden als de bisschop van Bristol, het romanisme in de Anglicaanse kerk spoedig zou gefuikelt zijn, en spreekt de meening uit, dat het getal uiterste ritualisten zeer gering is. Wij betwijfelen dit en bouden het er voor, dat verreweg het grootste deel der Episcopale "clergy" welbewust den ritualistischen weg, die tot Rome terugleidt, bewandelt.

Omtrent de Mormonen schrijft het Amerikaanse orgaan *De Wachter* het volgende:

"Niet alleen in ons land, maar ook in Europa werken Mormoonse zendingen, en van verschillende zijden wordt tegen gewaarschuwd. Thans laten wij dat Duitse predikanten in Utah hun landgenooten waarschuwen zich niet door Mormoonse zendingen, die thans reeds in Pruisen en Mecklenburg geveerd worden, te laten overhalen zich in Utah te vestigen. De Duitschers, meest goede arbeiders, worden op de ellendige wijze in de fabrieken daar uitgebuit (er is in een omtrek van 400 mijlen geen ander werk te krijgen) die gedreven worden met het geld der zengelen, profeten en apostelen" van de Mormonen. Zij hebben tienden te betalen aan de bisschoppen, vastenofferen aan de priesters enz. Onlangs moest elk arbeider voor den bouw van een verenigingslokaal eene geheele maand loon opofferen.

Het lokmiddel der zendingen is: "nu gij Mormoonisch gedoopt zijt, moet ge ook nog te Zion door den tempel gaan, om de volkomene heiligheid hier op aarde door voorbereiding tot den hemel te verwerven." De ergelijke feiten, die in den tempel gebeuren met de vrouwen, zijn ten hemel schreiend. Menig Duitse meisje heeft mij onder schaamtetranen daarvan verhaald, zegt een predikant en voor de waarheid mijner mededeelingen sta ik met mijnen ambtsed. Deze waarschuwing mocht wel aangeplakt worden in alle steden en dorpen van ons land. De zendingen der mormonen werken op listige wijze onder ons volk en meenderen hebben zich reeds laten verleiden naar Utah te gaan. Lichtvaardig geven onkundigen gehoor aan de aanlokkelijke voorstellingen der vriendelijke, beleeftde jonge mannen; hun godsdienst schijnt zoo waar, zoo teeder... Men zij gewaarschuwd!"

Wanneer de Mormoonse propagandisten ook niet Nederland tot een exploitatieveld gekozen hadden, zouden we beter doen met hen dood te zwigen. Doch nu zij in Nederland werken en het hun reeds gelukt is enkele lieden in hunne strikken te vangen, is tegen hen getuigen plicht. Hoe groot moet de onkunde zijn, dat men zich laat meeslepen door menschen die leeren, dat God niet een geest is, maar een menschenlijke gedaante bezit, om van andere gruwelijke leeringen niet te spreken.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

AAN VRAGERS.

Onze lezer P. D. Kan. te Ak. vraagt:

Zoo nu en dan hoort men de uitdrukking bezigen, wanneer men spreekt over menschen, die als z.g. gelukzoekers bekend staan: "Hij zoekt naar het mes van Paulus." Het zelden nog met toevoeging van, "dat hij de schede gevonden heeft, doch het mes wel niet zal vinden."

U nu mij zeer verplichten als eens werd duidelijk gemaakt wat deze uitdrukking betekent en van waar ze haar ontstaan heeft.

Voor alles dient opgemerkt, dat deze uitdrukking ver van algemeen bekend is; misschien wel alleen in het oude West-Friesland, waar de vrager woont.

Wat nu de zaak zelf aangaat, het was oudtijds en nog in de Roomsche kerk en ook wel